

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.777 van 30 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. KNOPS loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“U werd op 14 mei 2008 van 14.10 uur tot 18.20 uur gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Albanese taal machtig is. Uw advocaat, meester Matthieu Lecompte, was gedurende het ganse gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Skopje (Cair), in Macedonië, waar u woonachtig was tot uw vertrek naar België. U bent in het bezit van de Macedonische nationaliteit. In 2001 trad u toe tot het Albanees Nationaal Bevrijdingsleger of UCK en nam u als strijder deel aan het conflict in Macedonië. U was actief als soldaat overal waar men u nodig had. Toen de oorlog gedaan was, werd u als UCK-strijder in de mogelijkheid gesteld zich in te schrijven of te registreren op een lijst van strijders. U deed dit toen niet uit vrees hierdoor later problemen te zullen krijgen. Dit had echter als gevolg dat u later geen amnestie kon bekomen omdat enkel strijders die zich daarvoor inschreven

hadden zich konden beroepen op deze amnestieregeling. Tot 2006 kende u evenwel geen problemen hierdoor. Ali Ahmeti, die voorheen aan het hoofd stond van het UCK, kwam na het conflict mede aan macht met zijn partij BDI (Bashkimi Demokratik për Integritet). U wist dat u zich bijgevolg geen zorgen hoefde te maken. U bent sympathisant van de BDI en nam ook deel aan activiteiten van deze partij. In 2006 echter kwamen de partijen VMRO en PDSH aan de macht en belandde de BDI in de oppositie. Sindsdien kende u ernstige problemen. Deze partijen zouden het immers gemunt hebben op ex-UCK'ers zoals u die zich na het conflict niet geregistreerd hadden. De politie zou via spionage aan jullie identiteitsgegevens geraakt zijn en telkens er zich ergens een ernstige misdaad voordeed die onopgelost bleef, zouden ze de schuld in jullie schoenen hebben willen schuiven. Rond de tiende of de elfde maand van 2006 werd u door een vriend, die bij de politie in Skopje werkt, ingelicht dat de politie die avond een razzia bij u thuis zou uitvoeren. Hij wist ook dat u zonder bevelschrift zou opgepakt worden en hij raadde u bijgevolg aan uw woning te verlaten. U volgde zijn advies op en bleef 2 à 3 dagen weg van huis. Nog diezelfde avond kwam één politieagent bij u aan de deur en vroeg aan uw echtgenote waar u was. U weet niet welke misdaad men u toen in de schoenen wou schuiven. Ook over alle latere bezoeken van de politie aan uw woning werd u door diezelfde vriend getipt, waardoor u steeds kon ontkomen. In 2007 kreeg u in totaal twee keer thuis bezoek van de politie. U was ook toen nooit thuis. Het eerste bezoek van 2007 dateert van 8 november. U vermoedt dat dit bezoek verband houdt met een gebeurtenis één dag eerder in de regio Tetovo, waarbij door de politie heel wat onschuldige mensen werden gedood toen ze drie ontsnapte gevangenen wilde inrekenen. Hierna had de politie het niet alleen op u, maar ook vele andere mensen in Skopje gemunt. Als er zoiets gebeurt, denkt de politie direct aan ex-soldaten van het UCK die zoals u niet op voornoemde lijst staan. De politie zou valselyk kunnen beweren dat u deze personen gefinancierd en/of bewapend had. Bij het tweede bezoek van de politie in 2007 was er niemand thuis en u hebt bijgevolg geen idee in verband met welke zaak of misdaad ze toen langskwamen. Op 3 januari 2008 werd op straat in Skopje een politieagent gedood. Misschien 3 à 4 dagen na deze moord, u was getipt en dus opnieuw niet thuis, kwam de politie andermaal langs. U werd gezocht in verband met deze moord. Gemaskerde agenten van een speciale politie-eenheid gedroegen zich toen zeer brutaal tegenover uw echtgenote. Ze drongen uw woning binnen, duwden en sloegen uw echtgenote en doorzochten de woning. Als gevolg hiervan kreeg uw echtgenote een miskraam. U kon voor uw problemen nergens terecht en besliste daarom het land te verlaten. Op 2 februari 2008 vertrokken u, uw echtgenote, (l.) Xhemile (O.V. 6.215.168), en uw twee minderjarige kinderen uit Macedonië. Twee dagen later, op 4 februari 2008, kwamen jullie in België aan en nog diezelfde dag vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een pasfoto van uzelf in militair uniform, waarmee u uw lidmaatschap van het UCK wil aantonen; uw rijbewijs, uitgereikt in Skopje op 21 maart 2002; twee Macedonische geboorteaktes van uw minderjarige kinderen, uitgereikt in Skopje op 17 mei 2004 en op 11 december 2006; en twee betalingsbewijzen van de gynaecologische dienst van het hospitaal in Skopje, dd. 15 januari 2008, met betrekking tot de miskraam van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw gebrek aan medewerking tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo liet u na op eenvoudige vragen duidelijke antwoorden te geven en liet u ook meermaals de tolk niet uitspreken. Herhaaldelijk werd u verzocht op de gestelde vragen te antwoorden en de tolk de mogelijkheid te geven ongestoord uw antwoorden te vertalen, doch u negeerde meermaals dit verzoek (gehoorverslag CGVS, p. 12 tem. 14). Van een kandidaat-vluchteling kan echter verwacht worden dat hij een coherente toelichting geeft bij alle elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat hij duidelijke en afdoende antwoordt op elke vraag die hem gesteld wordt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat aan uw lidmaatschap in het verleden van het Albanese Nationaal Bevrijdingsleger (UCK) ernstig getwijfeld kan worden. Zo kon u uw lidmaatschap met geen enkel afdoend document staven. De door u neergelegde pasfoto van u in militair uniform heeft geen enkele bewijswaarde terzake, aangezien hieruit niet blijkt dat het om een uniform van het UCK gaat. Verder bleek ook uw algemene kennis van het UCK onvoldoende. Zo verklaarde u zelf geen deel uitgemaakt te hebben van een brigade van het UCK of een lagere operationele groep en niet onder het bevel van een welbepaalde bevelhebber of commandant te hebben gestaan (CGVS, p. 6, 7 en 9). Gevraagd naar namen en/of nummers van brigades van dit UCK, antwoordde u dat er nabij Tetovo brigades bestonden, namelijk brigade 12 en brigade 68 (CGVS, p. 6). Hierover werd evenwel geen enkele informatie teruggevonden. Vervolgens gevraagd of u nog andere brigades van het UCK kende stelde u alles

vergeten te zijn (CGVS, p. 6). U wist zelf niet bij benadering uit hoeveel brigades het UCK bestond (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat het UCK in Macedonië bestond uit vijf brigades, actief in vijf verschillende regio's: regio Kumanovo (brigade 113), regio Skopje (brigade 114), regio Tetovo (brigade 112), regio Gostivar (brigade 116) en regio Radusha (brigade 115). Deze brigades waren volgens een klassieke militaire structuur opgedeeld in bataljons, compagnies, pelotons, en groepen, waarbij elke operationeel militair niveau beschikte over commandanten. Opmerkelijk is dan ook dat u er niet in slaagde één of meerdere van deze brigades spontaan te noemen, temeer daar u beweerde langdurig én in verschillende regio's, met name Aracinovo, Tanusevc, Breza en Tetovo (CGVS, p. 5) actief te zijn geweest voor het UCK. Opmerkelijk is tevens dat u volgens uw verklaringen buiten deze hiërarchische structuur stond (brigades, bataljons, compagnies, etc). De bekendste van deze brigades, brigade 113 'Ismet Jashari', werd toendertijd uitvoerig belicht in de media. Geconfronteerd eerst met de naam en vervolgens met het nummer van deze brigade, bracht u enkel het nummer en niet de naam van deze brigade in verband met een brigade van het UCK (CGVS, p. 8 en 9). U kon evenmin aangeven wanneer exact er een einde kwam aan het conflict in Macedonië. U gaf te kennen dat dit conflict eindigde in 2002. U voegde er vervolgens aan toe dat het akkoord van Ohrid werd afgekondigd ergens in de zomer of herfst van 2002 (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het akkoord van Ohrid door alle strijdende partijen werd ondertekend op 13 augustus 2001, wat het einde van de gewapende strijd betekende die begonnen was op 17 februari 2001. Opmerkelijk is ook dat u niet wist welke functie Gezim Ostremi bekleedde tijdens het conflict (CGVS, p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat hij vanaf mei 2001 de functie van opperbevelhebber van het UCK in Macedonië bekleedde. Van iemand die dermate betrokken was bij het conflict in Macedonië mag verwacht worden dat hij overtuigende antwoorden kan formuleren op bovenstaande vragen. Het is tevens opmerkelijk dat u zich niet herinnert welk(e) wapen(s) u toen gebruikte als strijder (CGVS, p. 8). Ook bleek u nog nooit gehoord te hebben van een vereniging voor UCK veteranen (CGVS, p. 7), terwijl uit onze informatie blijkt dat dergelijke organisatie bestaat en geleid wordt door een vooraanstaand lid van de BDI, de partij waarmee u sympathiseert.

Wat er ook van zij, aan uw bewering dat u als ex-strijder van het UCK na het conflict geen amnestie kreeg omdat u zich na het beëindigen van het conflict niet als lid van het UCK liet registreren, kan geen enkel geloof gehecht worden. Er dient hieraangaand vooreerst te worden opgemerkt dat na de beëindiging van het conflict in Macedonië op 8 maart 2002 een amnestiewet van kracht werd. Een kopie van deze wet werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd. Krachtens artikel 1 en 2 is deze wet ondermeer van toepassing op etnische Albanezen die tijdens voornoemd conflict de wapens tegen de Macedonische strijdkrachten hebben opgenomen, alsook op personen die gedurende het voornoemde conflict deserteerden of hebben nagelaten gevolg te geven aan de militaire oproep, wat inhoudt dat een mogelijke straf of gerechtelijke vervolging wordt kwijtgescholden of desgevallend wordt gestaakt en opgeschort. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie in bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de wet daadwerkelijk werd toegepast en inmiddels volledig ten uitvoer werd gebracht, met uitzondering voor diegenen die oorlogsmisdaden of andere criminele feiten hebben begaan. Wat betreft uw bewering dat u niet zou kunnen genieten van voornoemde amnestiewet omdat u zich bij het einde van het conflict niet als UCK strijder liet registreren (CGVS, p. 7), dient te worden vastgesteld dat voornoemde wet geenszins een beperkende clausule bevat die bepaalt dat deze amnestiewet enkel van toepassing zou zijn op leden van het UCK die zich voorafgaand lieten registreren. Nergens in informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot de uitvoering van deze amnestiewet blijkt bovendien dat dit onderscheid tussen geregistreerde en niet-geregistreerde UCK-strijders ooit zou zijn gemaakt. U bleef bovendien tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal heel vaag over het tijdstip en de manier waarop, alsook de plaats waar u zich toendertijd had moeten registreren. Herhaaldelijk werd u tevergeefs de vraag gesteld waar en wanneer u zich had moeten registreren (CGVS, p. 6). Uit niets blijkt dus dat voornoemde amnestieregeling niet op u van toepassing zou zijn.

Uw verklaring dat de Macedonische autoriteiten sinds 2006 - het jaar waar de regeringswissel plaatsvond en de PDSH en VMRO een nieuwe coalitie vormde, waardoor de BDI in de oppositie belandde - u en andere niet-geregistreerde ex-leden van het UCK zouden viseren en jullie onterecht in verband zouden brengen met een aantal onopgeloste misdaden, is in het licht van voorgaande bewering ook niet aannemelijk. Bovendien bent u niet in het bezit van enig document ter staving van deze beweringen. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat het hier slechts een vermoeden betreft (CGVS, p. 18). U werd nooit officieel door de autoriteiten met enige misdaad in verband gebracht (CGVS, p. 17). Bovendien bleek u de namen niet te kennen van de ontsnapte gevangenen en vermoorde politieagent,

waarmee de autoriteiten u valselyk in verband zouden hebben willen brengen (CGVS, p. 12 en 14). Ook dit is weinig geloofwaardig. Het is tevens weinig geloofwaardig dat de autoriteiten zich zouden beperkt hebben tot het sporadisch langskomen bij u thuis (vier keer in totaal sinds 2006) wanneer u door diezelfde autoriteiten - al dan niet terecht - van ernstige misdaden zou worden beschuldigd. Indien dit zo zou zijn kan er van worden uitgegaan dat ze alles in het werk zouden stellen om u te vervolgen. U kende sinds 2006 geen enkel ander probleem met deze autoriteiten en werd ook nooit door uw autoriteiten voor deze of andere feiten opgeroepen voor verhoor en/of officieel in beschuldiging gesteld (CGVS, p. 16 tem. 18). U contacteerde ook nooit een advocaat, mensenrechtenorganisatie, internationale organisatie (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) of iemand van de BDI waarmee u sympathiseert en die ontstaan is uit het UCK om uw problemen aan te klagen (CGVS, p. 17). Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid. Uw verklaringen voor dit nalaten, met name dat de BDI u niet kon helpen omdat ze niet langer deelnemen aan de macht, advocaten er voor niets zijn in uw land, er voor Albanezen geen mensenrechtenorganisaties bestaan in Macedonië en dat ook bij de OVSE langsgaan geen nut heeft, zijn geheel niet afdoende voor uw nalaten enig poging te ondernemen om uw zaak uit te klaren en bescherming te bekomen (CGVS, p. 17). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de OVSE als neutrale instantie nauw betrokken is bij de controle op de uitvoering van de amnestiewet en nauwlettend toekijkt op de houding van de Macedonische autoriteiten in deze zaak, alsook dat meerdere mensenrechtenorganisaties actief zijn in Macedonië en de situatie van ex-leden van het UCK opvolgen.

Gevraagd naar namen van andere niet-geregistreerde ex-leden van het UCK, die net zoals u sinds 2006 door de autoriteiten vervolgd worden en die effectief (al dan niet onterecht) veroordeeld werden, kon u slechts één naam geven, namelijk deze van Lirim (J.) (CGVS, p. 17). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt bovendien dat Lirim (J.) aan het hoofd staat van een criminele groepering en tevens deel uitmaakt van het Albanese Nationaal Leger (Albanian National Army, ANA), dat op een gewelddadige manier in de Albanese gebieden in de Balkan streeft naar een Groot-Albanië. Op 27 december 2004 werd hij gearresteerd door leden van de internationale politie of UNMIK Police in Kosovo. Het ANA werd bovendien door dit Internationaal VN-bestuur in Kosovo op 17 april 2003 door middel van een administratief bevel als een terroristische organisatie beschouwd. Het lidmaatschap van deze groepering werd sindsdien als een misdaad beschouwd (UNMIK/DIR/2003/9). Ook in Macedonië staat deze organisatie geboekstaafd als criminele en terroristische organisatie. In dit verband dient er op gewezen te worden dat het tot de soevereine bevoegdheid van nationale staten behoort om te ageren tegen elke vorm van gewapend verzet van burgers waarbij de legitimiteit van deze staat in vraag wordt gesteld en de algemene veiligheid in het gedrang komt. Dat deze persoon strafrechtelijk vervolgd zou worden kan dan ook niet gelijkgesteld worden met een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat deze Lirim (J.) er in 2007 in slaagde te ontsnappen uit een gevangenis in Kosovo. De gebeurtenissen van 7 november 2007 naar welke u refereerde in uw relaas, want wat zou geleid tot uw problemen met de Macedonische autoriteiten op 8 november 2007, hadden bovendien betrekking op Lirim (J.) en met hem ontsnapte medegevangenen. In een poging deze groep te arresteren werden toen meerdere mensen gedood, waaronder ook enkele van deze ontsnapte gevangenen. Lirim (J.) slaagde er toen in aan de Macedonische autoriteiten te ontsnappen. Uit niets blijkt dan ook dat u onterecht strafrechtelijk zou vervolgd worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in bijlage in uw dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit en deze van uw kinderen staat hier immers niet ter discussie. Het door u neergelegde medisch attest geeft geen uitsluitel over de oorzaak van de miskraam van uw echtgenote en levert dus geen enkel bewijs van uw vervolging door de autoriteiten in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Over het gebrek aan medewerking tijdens het gehoor

2.1.1. Verzoeker stelt onder de hoofding “voorafgaandelijk” en met betrekking tot het eerstvermelde motief van de bestreden beslissing dat het interview bij het Commissariaat-generaal niet met de nodige sereniteit werd gevoerd. Hij had niet de mogelijkheid om zijn volledige verhaal op een rustige en onderbouwde wijze naar voor te brengen, werd meermaals door de interviewer op agressieve wijze terechtgewezen en kreeg niet de mogelijkheid om correct te antwoorden op de vragen. Echter, niet enkel het antwoord an sich is belangrijk, zo stelt verzoeker, ook het hele gebeuren rond het antwoord, de feitelijkheden, de perceptie van de evolutie en de mentaliteit ter plaatse is uiterst bepalend. Verzoeker kreeg niet de mogelijkheid zijn verhaal te doen en de tolk kreeg evenmin de mogelijkheid om zijn gezegden over te brengen, zo stelt hij. De dossierbehandelaar was enkel geïnteresseerd in “zijn eigen” subjectieve waarheid en het was van bij de aanvang reeds duidelijk dat hij nooit erkend zou worden. Aldus meent verzoeker dat zijn rechten ernstig geschonden zijn doordat er geen eerlijk en objectief interview heeft plaatsgevonden.

2.1.2. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat het interview bij de Commissaris-generaal meer dan vier uur heeft geduurd. Het is aldus niet aannemelijk dat verzoeker niet de tijd heeft gekregen zijn asielrelaas omstandig uiteen te zetten. Overigens kan ervan worden uitgegaan dat de interviewers van de verwerende partij het gehoor derwijze organiseren dat, door middel van een gerichte vraagstelling, alle aspecten van het asielrelaas aan bod kunnen komen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekers raadsman op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal in het algemeen opmerkte dat ‘Het tempo hoog (was), wat moeilijk was voor zowel mijn interviewer als de ondervraagde, waardoor de draad van het verhaal een paar keer uit noodzaak moest worden stopgezet om later hernomen te worden.’ (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 5, p. 20), en verzoeker zelf stelde dat hij vaak onderbroken werd tijdens zijn relaas. Evenwel blijkt uit het gehoorverslag evenzeer dat herhaaldelijk door de tolk en de interviewer werd opgemerkt dat verzoeker het gehoor moeilijk deed verlopen doordat hij niet op de vragen antwoordde waardoor deze verscheidene malen herhaald dienden te worden, verzoeker vaak onbegrijpelijke antwoorden gaf en hij de tolk – terwijl deze zijn antwoorden vertaalde – niet liet uitspreken maar juist bleef doorpraten (ibid, p. 6-7, 12-15). Nergens blijkt –en verzoeker toont niet in concreto aan- dat de interviewer agressief zou zijn geweest en uit niets blijkt enige vooringenomenheid. Integendeel, waar uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker maar al te vaak onduidelijke en ontwijkende antwoorden gaf, blijkt dat de interviewer met de nodige zorgvuldigheid handelde door de vragen opnieuw te formuleren, om verduidelijking te vragen en verzoeker erop te wijzen dat hij duidelijker, logischer en meer verstaanbaar moest zijn en zijn antwoorden diende te beperken tot de gestelde vraag

2.1.3. Verzoeker stelt verder in het verzoekschrift nog dat hij bij het eerste interview op 17 april 2008 meedeelde dat hij liever een man als tolk had, gelet op het feit dat de man-vrouw relatie anders is in Macedonië, hetgeen hem niet in dank werd afgenomen. Met deze blote bewering toont verzoeker evenwel niets aan. Bovendien blijkt dat het eerste gehoor werd uitgesteld precies om reden van verzoekers voorkeur, en dat verzoeker op 14 mei 2008 opnieuw werd gehoord in het bijzijn van een mannelijke tolk (gehoorverslag CGVS 14 mei 2008, administratief dossier stuk 5, p 1).

2.1.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij geen eerlijk en objectief interview zou hebben gehad. Zijn grief is derhalve niet gegrond.

2.2. Over de hoedanigheid van vluchteling

2.2.1. In wat verzoeker dan zelf beschouwt als een eerste middel wordt het volgende gesteld :

"Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING SAMENGELEZEN MET ARTIKEL 48 EV VAN DE VREEMDELINGENWET 15/121980

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet (...) van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag dd. 29 januari 2008, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Tervijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

*Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij als ongegrond af te wijzen, op basis van beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten die de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang zouden brengen, quod non *

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Aangezien uit de verklaringen van verzoeker duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en zijn vrijheid in gevaar is in het land van herkomst.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst inderdaad niet als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er integendeel sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

In het geval van verzoeker heeft hij net daarvan te lijden, maar de landen waar men asiel zoekt, zullen het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren, dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden.

Ook het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terecht komen.

Die vrees heeft verzoeker meegenomen naar België waar hij bescherming zocht.

De motivatie van de beslissing van het CGVS moet getoetst worden in het licht van de voorwaarden gesteld door artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag aangezien de Vreemdelingenwet de uitwerking in rechte is van de Conventie van Genève. Middels artikelen 48 ev VW.

Hij heeft zijn land verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de hierboven vermelde redenen en kan de bescherming van zijn nationale overheden niet inroepen. Daar deze zelf verantwoordelijk zijn voor vervolging.

Opdat een persoon vluchteling is, dienen drie vragen te worden beantwoord:

(i) Is er een risico voor vervolging ?

(ii) Is er sprake van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag ?

(iii) Is voldaan aan de bewijslast?

Elk van deze drie vragen moet aan de hand van een afzonderlijke schaal worden beantwoord, om uiteindelijk na een globale analyse te kunnen besluiten of de betrokkene al dan niet vluchteling is.

De antwoorden op elk van deze drie niveaus kunnen het globale antwoord ook beïnvloeden.

Bij een reëel risico voor een zeer ernstige vervolging (bijvoorbeeld levensbedreiging) kan zelfs bij een minimale bewijslevering tot erkenning worden besloten (d.i. uiteindelijk de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel). Waar de vervolging minder drastisch is (bijvoorbeeld economische vervolging die levensbedreigend kan zijn wanneer zij op lange termijn het bestaansminimum in het gedrang brengt), zal dit moeten worden gecompenseerd door een groter risico op daadwerkelijke voltrekking van het risico, gekoppeld aan een meer duidelijke bewijslevering. (Zie over deze zgh. "Theory of the Three Scales" Jean-Yves Carlier in Who Is A Refugee. A Comparative Case Law Study, Carlier, J.Y., Vanheule, D., Hullmann, K. en Peisia-Galiano, C. (eds.), Den Haag, Kluwer Law International, 1997).

Geheel ten onrechte focust het CGVS op enkele volgens haar niet correcte beweringen van verzoeker. De bronnen welke het CGVS daartoe gebruikt zijn echter niet gespecificeerd in de bestreden beslissing

zelf (schending motiveringsplicht) maar zij zijn bovendien niet in overeenstemming met de taalwetgeving, (waarover verder meer)

2. Bestaat een risico voor vervolging?

Algemeen lijkt de rechtspraak te aanvaarden dat een risico op vervolging volstaat, op voorwaarde dat dit risico voldoende reëel is, zonder dat daarom wordt vereist dat het meer zeker moet zijn dan niet dat het risico op vervolging zich daadwerkelijk zal realiseren. In de Angelsaksische rechtspraak werd dit ten andere gekwantificeerd, door te stellen dat een risico van 10% volstaat, dat geen risico van meer dan 50% noodzakelijk is.

Het kan niet ernstig betwist worden dat uit de uiteenzetting van verzoeker zowel voor de dienst vreemdelingenzaken als uit deze bij het CGVS blijkt dat verzoeker werd vervolgd door ordediensten. Het CGVS verwijst in de bestreden beslissing naar informatie welke zij zou beschikken om te oordelen dat er geen vervolging is. Ondanks vraag tot kopij (enkel bekomen na aandringen en een nieuwe aanvraag te hebben gericht omdat de behandelende ambtenaar had nagelaten de rechtsgeldige aanvraag correct te verwerken (moedwillig?)) heeft verzoeker geen enkel element welke door objectieve gegevens worden gestaafd kunnen aantreffen waaruit zou blijken dat de in het interview gegeven inlichtingen niet correct zouden zijn.

Het dossier van CREDOC is niet objectief, bevat geen gegevens die de stelling/verhaal van verzoeker ontkrachten. Het betreft enkel een samenraapsel van zelf gekozen websites welke de stelling van het CGVS zou bevestigen. De gegevens / websites zijn niet objectief, zijn niet afkomstig van officiële instanties en hebben geen enkele waarde.

Ook dient verzoeker vast te stellen dat nergens in de bestreden beslissing werd verwezen naar de objectieve informatie. Er werd enkel in algemene beweringen verwezen naar info van het CGVS. Het spreekt echter voor zich dat de motiveringsplicht vereist dat de overheid haar beslissingen motiveert middels objectieve en controleerbare gegevens. Het kan en mag niet wezen dat de overheid in algemene bewoordingen zegt, "wij weten dat..." Zonder aan te geven op grond van welke informatie, waar deze informatie kan gevonden worden en zelf specifiek op welke bladzijde. De gegevens moeten controleerbaar zijn, hetgeen hier manifest niet het geval is. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

De algemene antecedenten in deze regio zijn legio voor deze zaak en er mag worden aangenomen dat het risico voor vervolging hier zeker die minimale drempel overstijgt, meer zelfs, dat ook de 50%-drempel moeiteloos wordt overschreden.

3. Is er sprake van vervolging ?

Vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kent twee componenten: enerzijds de vervolging zelf, anderzijds de redenen voor deze vervolging die door het verdrag worden opgesomd.

In beide gevallen is er vervolging. Het staat vast dat er reeds vervolging geschiedde, doordat de verzoekende partij in zijn bezittingen werd aangetast (ongeoorloofde huiszoeking/invall) en door ordediensten werd belaagd en zijn echtgenote in haar fysieke integriteit aangetast.

De reden van vervolging zijn duidelijk te situeren in de etnische/politieke sfeer.

4. Is voldaan aan de bewijslast?

Opdat daadwerkelijk kan worden besloten tot erkenning moet het gehele verhaal van de asielzoeker meer geloofwaardig zijn dan niet. De eigen verklaringen van de verzoeker dienen daarom te worden onderzocht, evenals de voorgelegde documenten en worden getoetst aan de algemene data waarover de voor de erkenning bevoegde instantie beschikt.

Verzoeker heeft een gedetailleerde beschrijving gegeven van zijn vluchtroute en alle in zijn bezit zijnde bewijsdocumenten overhandigd, meer zelf, verzoeker heeft na uitdrukkelijke vraag van het CGVS bijkomende documenten laten overkomen welke zijn identiteit en afkomst bevestigen.

Het statuut van vluchteling werd aan verzoeker geweigerd door het CGVS om verschillende redenen die echter elk op zich onvoldoende zijn om te besluiten tot de weigering of nog om te oordelen dat er geen sprake is van een vluchteling.

Pasfoto: UCK uniform

Heeft geen waarde

Te groot gevaar als uniform heeft met tekens, vandaar geen herkenningstekens zichtbaar op foto's

Na oorlog werden alle elementen mbt UCK vernietigd aangezien dit later voor problemen kon zorgen

Algemene kennis UCK te beperkt, geen deel van een bepaalde brigade, geen onderdeel van bepaald lagere groep

Bestaan geen regels, verzoeker ging waar hij wou, iedereen was baas over zichzelf, geen bevel van hoger, was losse structuur. Soms enkele dagen bij UCK dan weer gaan werken, afhankelijk van noden en mogelijkheden

Nummer brigade

Verzoeker heeft niet gezegd welke brigadennummer, enkel dat mogelijk deze brigades in de regio

Geen info over 12 en 68 (Geen stukken CGVS, CGVS kan voorleggen wat zij wil. De info in CREDO is fragmentarisch en niet onderbouwd. Betreft enkele uitprints van websites. Niets wijst op het niet bestaan van brigades)

Nadat verzoeker uit leger is gegaan, had hij geen interesse meer en wou alles vergeten. Later vrijgekomen informatie is hem niet gekend.

Hij deed en stond wat hij kon

De structuur was niet dit van een regulier leger, geen dienstplicht, betrof vrijwilligers, vrije mannen

Verzoeker gaf de namen aan van verschillende commandanten, zowel hun echte als hun oorlogsnaam. Hierover werd niet vermeld in beslissing. CGVS legt focus enkel op kleine elementen zonder acht te slaan op het geheel en de reeds geleverde bewijzen.

Met betrekking tot ISMET JASHARI

Niet over gesproken

Beslissing klopt niet met interview veel algemenere vragen zie nota's

Is bovendien van KOSOVO zelf, niets te maken met Macedonië CGVS spreekt over uitvoerige berichtgeving in media, maar laat na objectieve gegevens te verstrekken.

Einde conflict

Verzoeker mocht weldegelijk melden dat er een einde kwam middels het akkoord van Ohrid. Er kwam echter pas enige tijd na het akkoord echte rust. Dit was in 2002. er werd gevraagd naar het einde van het conflict. Voor verzoeker is dit het definitieve einde! Niet de ondertekening van een document wel de situatie ter plaatse.

In 2001 nog steeds oorlog, in dorpen was er nog geen sprake van vrede, in maart 2002 ook iets gestart met oorlog maar is dan tot rust gekomen

Ostremi, was een minister. Op blz 8 van het verslag van het CGVS werd dit uiteengezet door verzoeker. De juiste functie tijdens de oorlog was verzoeker niet gekend. Dit neemt niet weg dat verzoeker wel verschillende leiders kon aanduiden, bij naam en toenaam. Verzoeker kan niet iedereen kennen, ook niet als deze hoog in rang zijn. Verzoeker was maar een vrijwilliger van de laagste en lokale regionen.

Verzoeker diende meer overtuigende antwoorden geven

Klopt niet want was vrijwillige vechter. Niet alle soldaten kennen de structuur, het volledige opperbevel

Als men heden zou vragen aan de meeste Belgische soldaten wie er allemaal in de generale staf zit, aan de top zal meer dan 80% de meeste namen schuldig blijven. Waarom moet er dan anders verwacht worden van verzoeker?

Welke wapens in de strijd werden gebruikt?

Gebruikte wat er beschikbaar was, geen regulier leger, als wapen had dan gebruikte men dit

Bij het eerste interview deelde verzoeker mee dat hij liever een man als tolk had (hetgeen hij voordien ook kenbaar had gemaakt). Dit werd door het CGVS niet in dank afgenomen.

De relatie Man - vrouw is in Macedonië anders dan in België.

Verzoeker heeft een goede relatie met zijn echtgenote maar vertelde niet alles wat hij deed en wanneer hij wat deed.

Het bestaan van UCK veteranen clubs

Geleid door BDI - geen info in administratief dossier, kan niet worden nagegaan. Verzoeker had hier geen kennis van en wou zich niet langer inlaten met de vroegere activiteiten.

Dat verzoeker geen papieren en bewijzen heeft over zijn betrokkenheid bij UCK spreekt voor zich aangezien hij alles vernietigde. Het hebben van dergelijke documenten kon voor problemen zorgen. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat er meer (ex)UCK strijders zijn gestorven na de oorlog dan tijdens.

Wet betreffende de Amnestie

Klopt niet met werkelijkheid, veel leden zijn als criminelen opgesloten Ook hier dient verzoeker vast te stellen dat het CGVS geen enkel bewijs aanbrengt van de haar gekende gegevens. Er is geen verwijzing naar stukken, geen verwijzing naar officiële rapporten. Er ligt ook hier wederom een schending van de motivatie voor.

Coalitiewissel

Zonder meer afwijzen?, geen stuk, geen elementen

CGVS laat na aan te duiden om welke redenen. Schending motivering

Geen steun van buiten uit, OVSE, oud strijders

Geen toegang tot dergelijke organisatie voor verzoeker.

Bestaat niet voor normale mensen

Het CGVS bewijst wederom niet op welke gronden zij haar informatie haalde, (blz, wie, jaar, gezaghebbend?)

Verzoeker had geen toegang tot de informatie/instantie

ANA, is het UCK, het is geen criminele organisatie en er werd ook geen enkel bewijs gegeven door CGVS dat dit wel zo zou zijn. Is van Macedonië, is bewijs van stelling van verzoeker. Het CGVS spreekt zichzelf tegen daar waar zij zegt dat er door de amnestiewet geen vervolging meer kan, maar spreekt wel van vervolging wegens terroristische organisatie. Dit is net probleem. Personen die niet aangemeld werden als ex-UCK worden thans aanzien als ANA en terroristen, zij kunnen niet genieten van amnestie en worden vervolgd.

Gelet op bovenstaande is de beslissing dan ook niet in rechte en in feite gemotiveerd

5. Globale beoordeling

Gelet op het reële en hoge risico, de aard van de vervolging en de geloofwaardigheid die volgens verzoeker niet is ontkracht, moet worden besloten dat verzoeker beantwoordt aan de definitie van vluchteling in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag (zoals overgezet middels art 48 ev VW) en derhalve ook moet worden erkend, minstens de beslissing van het CGVS worden vernietigd en teruggezonden. De beslissing was onvoldoende tot niet gemotiveerd.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

In eerste instantie wijst de Raad verzoeker erop dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridische maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de Commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 169.748, 4 april 2007; R.v.St., nr. 167.474, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 166.615, 12 januari 2007).

2.2.2. Verzoeker haalt de volgende argumenten aan die erop zouden wijzen dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden :

- er is niet aangetoond dat verzoeker geen gegronde vrees heeft
- de bronnen die de verwerende partij gebruikt worden niet gespecificeerd in de bestreden beslissing zelf. Er werd enkel in algemene bewoordingen verwezen naar de info van het CGVS, zonder aan te geven welke informatie, waar deze kan gevonden worden en specifiek op welke bladzijde. De gegevens moeten controleerbaar zijn, hetgeen in casu niet het geval is.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen –en niet, zoals verzoeker doet uitschijnen in artikel 97 van de Grondwet, dat bepaalt "Alleen Belgen kunnen minister zijn"- heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852.). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en stuk voor stuk inhoudelijk aanvecht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze

motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het begrip “afdoende” impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en houdt alleszins niet in dat de verwerende partij zou moeten aantonen dat de feiten onwaar zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

Waar verzoeker nog stelt dat de bronnen waarnaar de verwerende partij verwijst niet worden gespecificeerd in de beslissing zelf, stelt de Raad vast dat uit de kwestieuze motieven genoegzaam blijkt wat in de door de verwerende partij ter beschikking staande informatie is gesteld enerzijds, en dat verzoeker zelf stelt dat hij een vraag tot kopij heeft bekomen, zodat hij, na inzage, heeft kunnen verifiëren of de motieven van de bestreden beslissing hun weerslag vinden in de documenten van het dossier. Het middel is in zoverre niet gegrond.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker voorts de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4.1. Verzoeker doet, ten aanzien van de vaststelling van de verwerende partij dat geen enkel stavingsstuk voorligt dat zijn asielrelaas aannemelijk kan maken, gelden dat het bewijzen van een gegronde vrees vaak een moeilijke zaak is en dat het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in hun land van herkomst vaak wordt meegenomen naar de asielinstanties van landen waar ze terechtkomen. Verder in zijn verzoekschrift doet hij nog gelden dat het voor zich spreekt dat hij geen bewijzen heeft van zijn betrokkenheid bij het UCK, omdat hij alles vernietigde. Bovendien zijn er na de oorlog meer UCK-strijders gestorven dan tijdens.

2.2.4.2. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS. 17 december 2003, nr. 126.529). Een gebrek aan vertrouwen in de Belgische asielinstanties kan niet als een aanvaardbare verschoningsgrond worden beschouwd. Het indienen van een asielaanvraag op zich moet immers al worden beschouwd als een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker kunnen bieden. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat de dossierbehandelaar erop heeft aangedrongen dat verzoeker stukken zou voorleggen, gelet op het belang ervan voor de afwikkeling van de asielaanvraag (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 5, p 2).

2.2.5. Voor zover verzoeker stelt dat hij alles heeft vernietigd uit vrees voor problemen, kan er niet aan worden voorbijgegaan dat, naast het ontbreken van enig bewijskrachtig stuk, verzoekers verklaringen door de verwerende partij als niet geloofwaardig worden afgedaan.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

De Raad stelt vast dat de verklaringen zoals aangehaald in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motivering desbetreffend in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Met betrekking tot verzoekers kledij op de door hem voorgelegde pasfoto, aan welke door de verwerende partij geen enkele bewijswaarde werd toegekend aangezien niet blijkt dat het om een UCK-uniform gaat, betoogt verzoeker dat er geen herkenningstekens zichtbaar zijn op foto's omdat dit een te groot gevaar inhoudt. Na de oorlog heeft hij alle elementen met betrekking tot het UCK vernietigd aangezien dit later voor problemen kon zorgen, zo stelt verzoeker nog.

2.2.6.2. De Raad kan er mee volstaan te stellen dat uit verzoekers bewoordingen kan worden afgeleid dat hij niet ontkent dat de foto geen bewijs levert van zijn beweerdelijk lidmaatschap van het UCK. Voor zover verzoeker nog doet gelden dat hij alles wat kon wijzen op zijn betrokkenheid bij het UCK heeft vernietigd na de oorlog, kan de Raad verwijzen naar hetgeen sub 2.2.4.2. reeds werd gesteld met betrekking tot de bewijslast die bij verzoeker ligt.

2.2.7.1. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoekers algemene kennis van het UCK te beperkt is, betoogt hij dat er geen regels bestaan, hij ging waar hij wou, iedereen baas was over zichzelf, geen bevel van hoger kreeg en het een losse structuur was. Betreffende het nummer van de brigade, stelt verzoeker 'niet gezegd (te hebben) welke brigadenummer', 'enkel dat mogelijk deze brigades in de regio (waren)' en 'Geen info over 12 en 68 (Geen stukken CGVS, CGVS kan voorleggen wat zij wil. De info in Credo is fragmentarisch en niet onderbouwd. Betreft enkel uitprints van websites. Niets wijst op het niet bestaan van brigades)'. Verzoeker stelt dat nadat hij uit het leger gegaan is, hij geen interesse meer had en alles wou vergeten. Later vrijgekomen informatie is hem dan ook niet gekend. De structuur was niet die van een regulier leger, er was geen dienstplicht, het betrof vrijwilligers en vrije mannen. Verder betoogt verzoeker nog dat hij de namen (zowel hun echte als hun oorlogsnaam) van verschillende commandanten aangaf en hierover niets werd vermeld in de beslissing. De verwerende partij, zo stelt hij, legt de focus op enkele kleine elementen zonder acht te slaan op het geheel en de reeds geleverde bewijzen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering dat hij 'niet gezegd (heeft) welke brigadenummer' niet strookt met de informatie in het administratief dossier, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker op de vraag 'Kent u namen of nummers van brigades van het UCK?' antwoordde 'De brigade 12, 68 zaten nabij Tetevo.' (administratief dossier, gehoorverslag CGVS stuk 5, p. 6). Daarenboven kan de informatie waarop de verwerende partij zich steunt eenvoudigweg in het administratief dossier teruggevonden worden. Uit verschillende stukken blijkt dat er wel degelijk brigades bestaan, meer bepaald vijf brigades met de nummers 112, 113, 114, 115 en 116, met duiding erbij van de locatie (administratief dossier, stuk 21, nummer 9), en dat er wel degelijk een structuur aanwezig was in het UCK. In alle redelijkheid kan van iemand wiens vermeende betrokkenheid bij het UCK er de oorzaak van is dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor zijn leven en vrijheid, worden verwacht dat hij zou kunnen antwoorden op vragen die bezwaarlijk ingewikkeld kunnen worden genoemd en die betrekking hebben op deze groepering. Verzoeker komt niet verder dan het poneren van een aantal beweringen die niet zijn onderbouwd met concrete informatie en toont geenszins aan dat de informatie van verwerende partij niet correct, of zelfs fragmentarisch zou zijn, zodat moet worden vastgesteld dat zijn verklaringen, die er niet mee te verzoenen zijn, niet geloofwaardig zijn en niet te rijmen zijn met zijn beweerde betrokkenheid bij het UCK. Het feit dat hij andere namen wel zou kennen, daargelaten de vraag of dit effectief het geval is, kan deze onwetendheid niet vergoelijken.

2.2.8.1. Met betrekking tot Ismet Jashari stelt verzoeker dat er niet over gesproken is en de 'beslissing klopt niet met interview veel algemenere vragen zie nota's, is bovendien van

Kosovo zelf, niets te maken met Macedonië, CGVS spreekt over uitvoerige berichtgeving in media maar laat na objectieve gegevens te verstrekken'.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker de vraag gesteld kreeg of Ismet Jashari hem iets zei waarop deze antwoordde dat dit de broer is van Adem Jashari, maar verder niets wist te vertellen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS stuk 5, p. 8). Hoewel het gehoorverslag van de Commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, bestaat een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd. (R.v.St, nr. 167.854, 15 februari 2007). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Het louter ontkennen hiervan volstaat dus niet. Verzoeker verwijst naar nota's, doch voegt deze nota's niet bij, zodat er geen gegevens voorhanden zijn die ertoe zouden kunnen leiden dat de inhoud van het gehoorverslag geen exacte weergave zou zijn van de gezegden tijdens het interview.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt voorts wel degelijk dat de brigadenr. 113 de brigade 'Ismet Jashari' was, en dat deze actief was in Kumanova, Macedonië, zodat niet valt in te zien wat verzoeker bedoelt waar hij stelt dat dit "niets te maken (heeft) met Macedonië. Het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelde dat deze brigade één van de belangrijkste was, kan gelet op het voorgaande, als overtuigend worden beschouwd, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek op deze zinsnede niet zou kunnen leiden tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing en verzoeker derhalve geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.9.1. Verzoeker betoogt verder dat hij heeft verklaard dat er een einde kwam aan het conflict middels het akkoord van Ohrid, maar er pas enige tijd na het akkoord echte rust kwam. Dit was in 2002. "Er werd gevraagd naar het einde van het conflict. Voor verzoeker is dit het definitieve einde! Niet de ondertekening van een document wel de situatie ter plaatse.", aldus verzoeker.

2.2.9.2. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker inderdaad de vraag 'Welk akkoord werd er afgesloten waarmee het conflict eindigde?' beantwoordde met 'Het akkoord van Ohrid'. Hij gaat echter volledig aan voorbij dat hij dit akkoord in de zomer of herfst van 2002 situeerde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS stuk 5, p. 6), terwijl uit de informatie, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd, blijkt dat het akkoord van Ohrid afgekondigd werd in augustus 2001 (stuk 21, nummer 4 en 8). Het is niet aannemelijk dat verzoeker – die verklaarde van 'maart 2001 tot ergens de negende maand' in het UCK te hebben gediend (administratief dossier, gehoorverslag CGVS stuk 5, p. 6) – niet kan zeggen wanneer er een einde kwam aan de gewapende strijd door middel van het voorvermelde akkoord dat door alle strijdende partijen, waaronder dus ook het UCK, werd ondertekend. Er werd er duidelijk gevraagd naar de situering in de tijd van de afkondiging van het akkoord van Ohrid – een vraag die niet voor interpretatie vatbaar is- zodat verzoekers argumentatie niet van aard is om hetgeen desbetreffend in de bestreden beslissing werd gesteld te ontwrichten.

2.2.10.1. Verder stelt verzoeker dat Ostremi een minister was en dat diens juiste functie tijdens de oorlog hem niet gekend was, dat hij verschillende leiders wel kon aanduiden, bij naam en toenaam, dat hij niet iedereen kan kennen, ook niet als deze hoog in rang zijn, aangezien hij maar een vrijwilliger was van de laagste en lokale regionen, en dat niet alle soldaten de structuur, het volledige opperbevel kennen.

2.2.10.2. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat Ostremi de opperbevelhebber was van het UCK, en dat van een vermeend UCK-activist kan worden verwacht dat hij zijn opperbevelhebber kent of zijn naam herkent indien hem die gevraagd wordt. Het gegeven dat hij andere bevelhebbers wel

zou kennen aanduiden doet, daargelaten de vraag of dit effectief het geval blijkt, hieraan geen afbreuk.

2.2.11. Met betrekking tot de vraag welke wapens er gebruikt werden stelt verzoeker dat hij 'gebruikte wat er beschikbaar was, geen regulier leger, als wapen had dan gebruikte men dit'.

Evenwel kan van een strijder, zelfs een vrijwilliger, worden verwacht dat hij weet met welke wapens hij heeft gestreden, zelf indien het niet steeds dezelfde zouden zijn geweest.

2.2.12.1. Betreffende het bestaan van UCK veteranenclubs geleid door BDI stelt verzoeker dat hierover geen informatie is terug te vinden in het administratief dossier, dat deze informatie aldus niet kan worden nagegaan en dat hij van een dergelijke club alleszins geen kennis had en hij zich niet langer wou inlaten met vroegere activiteiten.

2.2.12.2. De Raad stelt vast dat desbetreffende informatie wel degelijk in het administratief dossier opgenomen is, meer bepaald in stuk 21, onder het nummer 8. Verzoekers argument mist in zoverre bijgevolg feitelijke grondslag. Daarenboven wordt de veteranenclub waarvan sprake geleid door het BDI, de partij die is ontstaan uit het UCK en waarmee verzoeker sympathiseert, waardoor het niet aannemelijk is dat laatstgenoemde, gelet op zijn beweerde achtergrond, niet van het bestaan ervan op de hoogte is. Het feit dat verzoeker stelt dat hij zich niet wou inlaten met vroegere activiteiten is een blote bewering, zonder meer, die niet hieraan geen afbreuk doet.

2.2.13.1. Verzoeker meent dat de motivering in de bestreden beslissing betreffende de amnestiewetgeving niet strookt met de werkelijkheid. Veel leden zijn als criminelen opgesloten en de verwerende partij brengt geen enkel bewijs aan van de haar gekende gegevens. Er is, zo stelt verzoeker, geen enkele verwijzing naar stukken of officiële rapporten. Ook wat betreft de coalitiewissel waarvan sprake in de bestreden beslissing is verzoeker van oordeel dat zijn verklaringen desbetreffend zonder meer worden afgewezen, zonder stukken of elementen. Verzoeker betoogt verder dat hij geen toegang had tot organisaties zoals het OVSE en de oud-strijders, en de verwerende partij wederom niet bewijst op welke gronden zij haar informatie haalde. Verzoeker had geen toegang tot de informatie/ instantie.

2.2.13.2. Verzoekers argument betreffende het ontbreken van enig bewijs aangaande de door verwerende partij gebruikte gegevens mist – tot driemaal toe – feitelijke grondslag. De informatie betreffende de toepassing van de amnestiewet bevindt zich in het administratief dossier, meer bepaald stuk 21 met de nummers 1, 2 en 3. Verzoeker –die niet doet gelden en dus zeker niet aantoonst dat hij geen kennis zou hebben kunnen krijgen van de stukken van het administratief dossier mits gebruikmaking van zijn inzagerecht- toont geenszins aan dat deze informatie niet correct zou zijn, zodat moet worden vastgesteld dat zijn verklaringen, die er niet mee te verzoenen zijn, niet geloofwaardig zijn en hij niet aannemelijk maakt niet in aanmerking te komen voor de toepassing van de amnestieregeling, zoals door verweerder uitvoerig uiteengezet in de bovenstaande beslissing. Betreffende de coalitiewissel verwijst de Raad naar de informatie in het administratief dossier stuk 21 met het nummer 2, waaruit blijkt dat verzoekers stelling dat de nieuwe partijen die aan de macht zijn hem en andere ex-UCK'ers viseren niet overeenkomt met de informatie door verwerende partij bekomen. Verzoeker laat ook hier na desbetreffende informatie, weergegeven in een Cedoca-antwoorddocument dat melding maakt van het feit dat verschillende mensenrechtenrapporten en gegevensbanken werden geraadpleegd die een weergave zijn van alles wat zowel in de Macedonische als de overige pers verschijnt, te weerleggen aan de hand van concrete gegevens. Ten slotte met betrekking tot verzoekers argument dat hij geen toegang had tot instanties die hem zouden kunnen helpen in het zoeken naar bescherming, stelt de Raad vast dat verzoeker in essentie zijn bij de verwerende partij afgelegde en in de bestreden beslissing beoordeelde verklaringen herhaalt, zodat ze geenszins van aard zijn om deze beoordeling in een ander daglicht te stellen. Uit stuk 21, nummer 2 blijkt duidelijkheid dat de OVSE (of OSCE) te Skopje de implementatie van de amnestiewetgeving heeft opgevolgd

en werd melding gemaakt van verschillende rapporten van mensenrechtenorganisaties desbetreffend, en er valt niet in te zien om welke reden iemand die beweert dat zijn rechten worden geschonden geen toegang zou krijgen tot mensenrechtenorganisaties. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk is gebleken dat het BDI, ontstaan uit het vroegere UCK, en partij waarmee verzoeker sympathiseert, ook betrokken is bij de vereniging voor UCK-oorlogsveteranen, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich er niet toe heeft gewend teneinde zich te laten bijstaan in het verkrijgen van bescherming.

2.2.14.1. Ten slotte stelt verzoeker dat het ANA het UCK is en geen criminele organisatie en er door de verwerende partij niet wordt bewezen dat dit wel zo zou zijn. Het CGVS spreekt zichzelf tegen daar waar zij zegt dat er door de amnestiewet geen vervolging meer kan plaatsvinden, maar spreekt wel van vervolging wegens terroristische organisatie. Dit is net het probleem. Personen die niet aangemeld werden als ex- UCK worden thans aanzien als ANA en terroristen, zij kunnen niet genieten van amnestie en worden vervolgd, betoogt verzoeker.

2.2.14.2. Andermaal dient vastgesteld te worden dat dit argument feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft ook hier de door haar gehanteerde informatie aan het administratief dossier toegevoegd en de bovenstaande motivering aangaande het ANA aldus met objectieve informatie, meer bepaald de richtlijn nr. 2003/09 van UNMIK, onderbouwd.

Verzoekers argumentatie dat alle ex-UCK'ers die niet werden aangemeld thans worden aanzien als leden van het ANA, is een loutere bewering die niet wordt uitgewerkt aan de hand van concrete en pertinente gegevens, en klemmt des te meer nu het uitgangspunt, met name dat niet-geregistreerde ex-UCK'ers nog steeds een risico lopen, reeds eerder werd ontkracht (cfr. 2.2.13.2) en verzoeker zeer vaag bleef over het tijdstip, de plaats en de manier waarop hij zich dan wel had moeten registreren.

2.2.15. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing, alle motiven ervan samengelezen, afdoende is gemotiveerd en is gesteund op pertinente motieven die alle hun weerslag vinden in het administratief dossier, en verzoeker heeft geen gegevens bijgebracht die ertoe zouden kunnen leiden dat de door de verwerende partij gehanteerde informatiebronnen niet objectief of niet correct zouden zijn. Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Aan verzoekers asielrelaas kan geen enkele geloofwaardigheid worden gehecht.

2.3.1. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 33 van het internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, doordat de bestreden beslissing verzoeker de facto verplicht naar Macedonië terug te keren, terwijl voorvermeld artikel de verdragsluitende partijen verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar zijn leven of vrijheid zouden zijn bedreigd omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van zijn politieke overtuiging. Aldus stelt verzoeker dat de verwerende partij de verplichting heeft na te gaan of er in casu sprake was van bedreiging van zijn leven en vrijheid bij een terugkeer naar Macedonië. Uit de feitelijke gegevens concludeert verzoeker dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd.

Verzoeker meent dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer opnieuw aan dezelfde mishandelingen en doodsb bedreigingen zal worden onderworpen als voordien. Hij betoogt dat hij een gedetailleerde weergave gaf van wat hem overkomen is maar dat niets van dit alles door het Commissariaat-generaal werd onderzocht en enkel werd gehamerd op enkele beweerde onvolkomenheden, tegenstrijdigheden of eerder zaken die hij niet wist. Verzoeker is bevreesd terug te keren, wat begrijpelijk is gelet op de zeer regelmatige berichten omtrent geweld en terreur. Zo wijst hij op het reisadvies gegeven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken welke een veiligheidsrisico aangeeft. Gelet op deze situatie is het

volgens verzoeker geenszins aangewezen hem terug te sturen naar zijn geboorteland en is zijn vrees voor een terugkeer gerechtvaardigd zodat hij zichzelf terecht vluchteling verklaarde.

2.3.2. De Raad doet in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980, enkel uitspraak doet over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zonder uitspraak te doen over een terugleidingsmaatregel. Aldus kan artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 alleen al om die reden niet dienstig worden ingeroepen. Voor zover verzoeker alludeert op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kan worden verwezen naar hetgeen sub 2.3. zal worden gesteld.

2.4.1. In een derde middel roept verzoeker de schending in “van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.)”, doordat de bestreden beslissing hem de facto verplicht terug te keren, terwijl artikel 2 van het voormeld verdrag het recht op leven beschermt, artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en artikel 5, lid 1, aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent. De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt, zo betoogt verzoeker, en hij verwijst daartoe naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar zijn eigen feitenrelaas, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer ongetwijfeld een probleem zal hebben met personen die hem eerder bedreigden en trachtten hem te doden.

2.4.2. De schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het E.V.R.M. kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van het onderhavige beroep waarbij de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend de bevoegdheid heeft om uitspraak te doen over de hoedanigheid van vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenwel kan het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu worden onderzocht in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, van de voormelde wet van 15 december 1980. Ter zake dient dan ook te verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.5.1. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van de Gecoördineerde taalwetten van 18 juli 1966, meer in het bijzonder van artikel 39 (samengelezen met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen). Verzoeker citeert artikel 39 van de Gecoördineerde Taalwet en betoogt dat de landeninformatie in het administratief dossier niet in één der landstalen werd opgesteld. Aldus dient volgens verzoeker de bestreden beslissing, welke op deze documenten gesteund is, te worden vernietigd.

2.5.2. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de hele asielprocedure, in toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, en los van de vraag of het door verzoeker geschonden geachte artikel toepassing kan vinden in de onderhavige procedure, werd gevoerd in het Nederlands. De voor de beoordeling van de asielaanvraag relevante passages van de door de verwerende partij zelf opgestelde Cedoca-antwoorddocumenten zijn wel degelijk in het Nederlands gesteld en voorts toont verzoeker geenszins aan dat de verwijzing naar en het bijvoegen van (publieke) bronnen, uitgaande van derden, die niet onderworpen zijn aan de taalwetten in bestuurszaken, een schending zou kunnen uitmaken van de toepasselijke taalreglementering.

2.3. Over de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Hij verwijst naar hetgeen in hij in zijn eerste middel stelde en naar het reisadvies dat hij aanhaalde in zijn tweede middel en waaruit blijkt dat de situatie mogelijks onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Verzoeker stelt dat wat men aan zijn eigen bevolking afraadt, men onmogelijk kan opleggen aan iemand van een andere origine. Voor hem telt maar één ding : zichzelf in veiligheid brengen.

2.3.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is in principe niet voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie, waarbij de persoonlijke invulling minder zwaar weegt voor subgrond c) van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007).

Hierboven werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij op grond van de pertinente motieven van de bestreden beslissing afdoende heeft gemotiveerd om welke redenen geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met zijn verwijzing naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken niet aantoont dat er in Macedonië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt hiertoe evenmin over enige aanwijzing. Derhalve toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen.

Het vijfde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.